

„Mana,“ se sklone k nji, „vstani, mrači se; tako ne moreš ostati.“

Ali Kastelka sede sama od sebe.

„Ljudje božji,“ pravi z izjokanim glasom, „čujte, kaj vam povem! Enega otroka so mi ubili: v čelo ga je zadelo, prav kamor sem ga poljubila v slovo . . . Joža je mrtev, dva še imam; Tonč je na Srb-skem, Janez zaprt. Dobra fanta sta, sami veste; vsa dolina boljših ne premore. Toda jaz ju zdaj preklinjam, tu pred vami vsemi; mati kolne svojo lastno kri, da je njen blagoslov ne zadavi . . .“

To rekši vstane, zategne ruto okrog ramen ter krene domov, glavo pokoncu, oko mrko in ponosno, kakor bi hotela pokazati, da pozna tudi zoper najhujše gorje le eno: boj in upor.

„Vse je v božjih rokah!“ je zamrmrala stara ženica za njenim hrbtom, križaje se z vozlatimi prsti.

Vdova se ne ozre; le njen smeh se začuje, tako mrzel in divji, da zebe sosede v kosti.

(Dalje prihodnjič.)

Janko Glaser:

## Matija Gubec.

**O**d smrti Gubec, naš kralj, je vstal —  
in plamen v src milijone,  
ko šel je med nami, z žerjavico vžgal  
razbeljene svoje je krone.

In šel je in sklonil se je prek grobov,  
kjer naši spe mučeniki;  
in vstali so na ukaz njegov:  
za našo pravdo glasniki!

Vse v strašno armado jih kralj je zbudil,  
v armado, ki smrti kljubuje!  
Z njo v naših se vrstah, nepremagljiv,  
za staro pravdo bojuje!

*Strašna misel iz strašne voj  
za Jugoslav  
Teto!*

